

50 COSES SOBRE MI

CARE SANTOS

edebé

periscopi

**50 COSES
SOBRE MI**

CARE SANTOS

**50 COSES
SOBRE MI**

edebé

© Care Santos, 2018
Representada per l'Agència Literària Sandra Bruna

© Ed. Cat.: Edebé, 2018
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora de Literatura Juvenil: Elena Valencia
Disseny de la col·lecció: Book & Look
Fotografia de coberta: Shutterstock
Fotografia de l'autora: Joan Cortadellas Huguet

1a edició, febrer 2018

ISBN: 978-84-683-3489-9
Dipòsit legal: B. 25054-2017
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*Per a l'Adrià Olmedo,
coautor d'aquesta història,
argument de la meva vida.*

1

SOC VERGE

Potser esperàveu que comencés dient el meu nom, la meva edat o les meves aficions preferides. Ho sento, però m'estimo més començar pel més important. Està bé, potser vosaltres penseu que tan important no és. O potser sí. Jo crec que depèn molt de com t'ho prenguis. Jo no ho porto massa malament (em penso), però tampoc ho porto gaire bé. Si algú em pregunta: «De l'1 al 10, quantes ganes tens de deixar de ser verge?», jo li diria: «Gairebé sempre, 6. De vegades, 8. Alguns cops (de tant en tant), 10». Hi ha coses que venen més de gust com més les rumies, com ara els gelats, les pizzes o els videojocs. És millor mirar de no pensar-hi gaire.

Em penso que tothom se n'adona, que soc verge. És com si ho portés escrit a la cara. Com si només veure'm, tothom pensés: «Aquí teniu l'Albert, el verge». Em pregunto si és normal ser verge a primer de batxillerat. De vegades em quedo mirant els meus companys de classe i em pregunto si n'hi ha cap que sigui verge, com jo. No és un tema del qual parli gaire sovint. Ni tan sols amb l'Álvaro, amb qui parlo de gairebé tot.

Tot això de la virginitat mai m'havia importat gens. Suposo que creia que les coses que tothom pensa no són tan importants. Les coses es tornen un problema quan només t'afecten a tu. I això justament va ser el que va passar. De sobte, volia ser diferent. Menys tímid, menys insegur, menys covard. Més esportista, més decidit, més fatxenda. Amb molt de gust m'hauria convertit en una altra persona. En una altra persona que no fos verge, és clar. Em sentia com si Winnie the Pooh volgués tornar-se Godzilla. O com si Pikachu somiés a ser com Regigigas. Suposo que tots hem tingut somnis impossibles algun cop.

Segur que us pregunteu què em va passar per voler evolucionar i megaevolucionar d'aquesta manera. Va ser com si algú hagués encès un

llum enmig de la meva vida. Vaig començar a veure coses que abans no hi eren. Vaig començar a fer-me preguntes que mai m'havia fet. Per exemple: per quin motiu podria agradar a algú? S'enamorarà mai algú de mi? Com em veuen realment els altres? Com puc saber si m'estic enamorant? L'altra persona s'adonarà dels meus sentiments? Hi ha alguna evidència física de l'enamorament, no ho sé, et queden les orelles vermelles o se t'obren una mica els forats del nas? Hi ha algun termòmetre que serveixi per mesurar aquestes coses?

Encara que soni estrany, totes aquestes preguntes van aparèixer el dia que vaig començar les classes de piano. L'anunci deia: «Toca des del primer dia combinant teoria i pràctica. Grups reduïts».

Així que va començar la classe, a les cinc en punt, a l'aula només hi érem l'Abraham i jo. L'Abraham és el professor. Feia una mica de vergonya, però a l'anunci hi deia *grups reduïts*. Realment, el grup no ho podia ser més, de reduït.

—Vindrà cap alumne més? —vaig preguntar.

—Sí, una noia. Va avisar que arribaria una mica tard.

Potser vaig fer una cara una mica estranya, perquè em va preguntar:

—T'amoïna que la teva companya sigui una noia?

Sí que m'amoïnava una mica. Vaig arronsar les espatlles i li vaig dir:

—De vegades les noies em posen nerviós.

—T'entenc. Doncs espera a conèixer la teva companya —va dir l'Abraham.

Durant un moment, aquest comentari va fer que em penedís d'haver-me apuntat a les classes de piano. De fet, allò del piano havia estat una d'aquelles idees brillants de la meva mare per aprofitar el mes de juliol, però he de reconèixer que va estar bé.

Quan l'Abraham em va demanar que segués davant les vuitanta-vuit tecles blanques i negres, jo ni tan sols recordava com trobar un do al pentagrama. Vaig pensar que s'havia tornat boig quan un segon després va dir:

—Quan acabi la classe d'avui, podràs tocar una peça de Beethoven.

I va resultar que era veritat, però tot això és una altra història. Ja arribarà el moment d'explicar-la.

2

FA POC VAIG SALVAR LA VIDA A UN PAIO

Dit així, ja sé que sona una mica fort. Però és la veritat. De vegades la veritat és forta.

El paio a qui vaig salvar la vida té dos anys més que jo i em cau molt malament. Ben mirat, potser des que li va passar allò em cau una mica millor, però només una mica. De fet no ho sé. No seria el seu amic per res del món.

Segur que us esteu preguntant què va passar, què vaig fer. Potser m'imagineu com un heroi. Algú que va pel món salvant vides o salvant mons. Que du una capa i una «S» llampant a la samarreta.

No us ratlleu.

Soc un paio com tots, però una mica més estrany. Em penso que si no fos estrany, les coses haurien estat diferents. D'aquella matinada gairebé no en tinc records clars. Tot va ser cosa de tres o quatre segons. Gairebé no vaig tenir temps ni de pensar, però sí de formular-me una pregunta horrorosa: «I si no faig res?». Us puc ben jurar que me'n moria de ganes. Tocar el dos, fer veure que no el coneixia, dir a tothom que jo no havia estat allà. Al cap i a la fi, hauria estat la cosa més normal: jo odiava tot allò de la matinada, la discoteca i l'alcohol. Odiava aquell lloc i l'odiava a ell. A més, estàvem sols, ell i jo. Ningú ens havia vist. Podria haver passat de tot, podria haver passat d'ell. Però em vaig quedar allà i vaig trucar a una ambulància.

Si no ho hagués fet, ara ell seria mort.

Si no ho hagués fet, no sé pas com em sentiria, i en què m'hauria convertit.

Tot va passar durant una matinada. La més dura de la meua vida. D'això encara no en vull parlar. Ja sé que voleu saber què va passar, què vaig fer. Tranquils, us ho explicaré (per això soc aquí), però abans hi ha algunes altres coses de mi que heu de saber.

3

SOC SUPERDO..., VULL DIR, SOC EL MÉS JOVE DE LA CLASSE

Aquesta és la llarga història de la meva vida: tot va començar a primer de primària, quan es veu que m'avorria tant que els meus pares van decidir portar-me a un psicòleg.

El psicòleg ens va recomanar un altre psicòleg, i el segon, un tercer, fins que entre tots els psicòlegs van arribar a la conclusió que jo era un nen massa llest per a la meva edat. Un nen amb «altes capacitats», van dir sense esmentar quines eren, exactament. Un nen amb molta memòria, extremament sensible i obsessiu, que es passava la vida preguntant i pensant tot allò

que no havia de preguntar ni pensar. Aquest era jo. No van dir que fos un nen «superdotat» perquè, per si no ho sabeu, aquesta paraula està prohibida per l'Organització Mundial de Pares, Psicòlegs i Professors Profundament Preocupats (l'OMPPPPP). Suposant que existís, és clar. Avui ningú diu la paraula *superdotat* per la mateixa raó que ningú diu *paralític* o *subnormal*. Són paraules massa fortes, que fan sentir incòmodes els adults, que són l'espècie més sensible del planeta, i per això mateix són molt aficionats a passar-se la vida inventant paraules que no molestin. Tenir un fill «superdotat» és molt més fort que tenir-ne un «amb altes capacitats». Tot i que no és gens fàcil, li diguis com li diguis, segons els meus pares.

El cas és que tots els psicòlegs i també els meus pares i els meus professors i els orientadors i la directora de la meva escola de primària van posar-se d'acord perquè jo saltés de curs. Apa-li! Vaig passar de primer a tercer sense passar per segon, quina meravella! Vaig convertir-me en un refugiat a la classe dels grans, que mai van ser els meus amics i que sempre van mirar-me com si fos d'un altre planeta.

Es passaven tota l'estona esperant que jo fes alguna cosa extraordinària, o bé burlant-se de mi perquè no ho feia. Em preguntaven tota l'estona: «I tu com ho saps, que ets superdotat?» (ells no sabien que la paraula està prohibida per l'OMPPPPP), o bé: «Quin és el teu quocient intel·lectual?», o bé: «Deus treure tot deus, oi?». A mi m'hauria agradat dir-los alguna cosa però no sabia exactament què i, al final, mai els deia res. O els deia que no sabia res de res i que em deixessin en pau.

És força difícil no sentir-se d'un altre planeta quan tothom espera que facis alguna cosa al·lucinant. No sé, volar amb les orelles, resoldre equacions matemàtiques complicadíssimes en un segon, tocar el violí amb una sola mà o coses per l'estil. Ni tan sols jo entenia quines eren les meves capacitats. Jo no em sentia gens ni mica especial, ni més llest, ni més ràpid, ni diferent dels altres (ni ho volia ser). Ben al contrari: sovint em pensava que era el més ruc de la classe, perquè no era àgil en cap esport, corria més a poc a poc que els meus companys, no sabia res de futbol, no m'interessava el que feien a la tele i les mates em costaven moltíssim. M'agradava

dibuixar. Ho feia sovint, tothom deia que força bé. Vaig fer cursos, però també me'n vaig avorrir. Quan els companys em veien dibuixar, em tractaven una mica més bé, però només una mica. Una companya fastigosa em va dir:

—Això és tot el que saps fer? Gargots?

Una altra cosa que em sortia bé era aprendre'm coses de memòria. De tota mena, especialment les que m'agradaven. Per exemple, em sabia el guió complet i sense una sola errada de la pel·lícula *Shrek*. Em sabia l'alçada (en metres) de tots els gratacels famosos del món. Em sabia la durada (en minuts) de totes les pel·lícules que havia vist a la meva vida, i fins i tot d'algunes que no havia vist. Em sabia els noms dels protagonistes i els anys de l'estrena de totes les pel·lícules de Miyazaki, que era el meu director de cinema preferit. Havia vist totes les seves pel·lícules, fins i tot les més estranyes. Podia dir totes aquestes coses a qui me les preguntés i sense pensar ni mig segon. Els meus pares me les preguntaven de tant en tant, em penso que per divertir-se.

—Albert, tu saps quant fa el Burj Khalifa?

—828 metres.